

ikke se andet, end at denne Tilstand kun kan være midlertidig, ikke blivende. Det kan ikke være en afgørende Ordning for disse kronisk syge Medborgere. Det socialdemokratiske Mindretal har i Udvalget stillet Forslag om at optage alle Personer med uhelbredelige Sygdomme eller Legemssvagheder i Sygekasserne med Ret ligesom andre Medlemmer til ogsaa at nyde Understøttelse for den ved Optagelsen konstaterede Sygdom, men paa den Maade, at Staten skulde refundere Sygekasserne de Udgifter, den uhelbredelige Sygdom havde medført. Der fremskaffedes i Anledning af denne Sygdom en skønsmæssig Beregning fra Indenrigsministeriet, hvorefter Omkostningerne herved vilde andrage et Par Millioner Kroner om Aaret. Ingen kan med Sikkerhed sige, hvor store Omkostningerne vil blive. De kan blive 1 Million, og de kan maaske blive $2\frac{1}{2}$ Million, men det reelle er, at der ved dette Forslag var tilstræbt en Ordning, der virkelig vilde faa Betydning, medens det, der nu foreslaas, sikkert ikke i tilstrækkelig høj Grad vil hjælpe dem, der har en eller anden uhelbredelig Sygdom at trækkes med her i Livet. Dette Forslag fra socialdemokratisk Side kunde imidlertid ikke samle fornøden Tilslutning under Hensyn til den forholdsvis store Udgift, der blev angivet som en sandsynlig Følge deraf. Det blev derfor taget tilbage, og man enedes om den Ordlyd, Lovforslaget har, med Tilføjelse af det ved Ændringsforslag Nr. 7 foreslaaede, nemlig at denne Ordning gælder, indtil andre Lovbestemmelser er gennemførte, idet Udvalget er enig om, at en Lovbestemmelse angaaende disse Medborgere bør fremkomme. Den højtærede Minister har ogsaa ved Sagens tidligere Behandling stillet saadanne Lovbestemmelser i Udsigt.

Den i Lovforslagets § 15 hjemlede Ret for Kommunen til at yde Frikørsel til Sygekassemedlemmer, der bor paa Kommunens Markjorder, har Udvalget ved Ændringsforslag Nr. 14 foreslaaet at gøre til en Pligt, saa at Kørselsretten og Kommunens Ret til at sørge for Frikørsel udstrækkes til Kommunens Markjorder, dog ikke udover 1 km udenfor Bygrænsen.

Ved Ændringsforslag Nr. 17 aabnes der Adgang for Medlemmers Børn, der af Aldershensyn er udelukkede fra selvstændig Medlemsret, til Sygehusbehandling, selv om de som Tjenestebørn eller Lærlinge opholder sig udenfor det Omraade, indenfor hvilket deres Forældres Sygekasse virker. Der har hidtil bestaaet det

beklagelige Forhold, at Børn, som blev sendt i Tjeneste eller i Lære udenfor Kredsen, hvor Forældrene bor, og paa Grund af deres lave Alder ikke kunde blive Medlemmer af nogen Sygekasse, var afskaarne fra at nyde nogen som helst Sygehjælp. Det vil man afhjælpe ved Ændringsforslag Nr. 17, uden at det i nogen udstrakt Grad vil komme til at hvile som en Byrde nogetsteds. I Tilslutning hertil stiller Udvalget Ændringsforslaget under Nr. 15, som tilsigter med Hensyn til Frikørselsret at ligestille saadanne Børn med dem, som opholder sig hos Forældrene.

Udvalget har kunnet tiltræde Princippet i § 22, hvorefter Sygekasserne kun er forpligtede til at udrede $\frac{4}{5}$ af Udgifterne til Medicin, men har ligesom i Fjor under dette Spørgsmaals Behandling stillet Ændringsforslag om, at Sygekasser, der nu udreder en større Del af Medicinudgiften, har Ret til at vedblive dermed, hvis de ikke ønsker at følge Lovens almindelige Bestemmelse. Udvalget har været betænkeligt ved at fratage Sygekassemedlemmerne en Ret, de har haft gennem en Række af Aar, idet man frygtede for, at Borttagelsen af denne Ret vilde berede de fattigste Medlemmer i Sygekassen ikke uvæsentlige Vanskeligheder. Og man har derfor fundet det rigtigst at overlade til Sygekasserne selv at skønne over deres Forhold i saa Henseende, hvorved man indrømmer dem det Selvstyre, som Sygekasserne i saa høj Grad sætter Pris paa.

Om et Spørgsmaal, som er nyt, nemlig Tanken om at føre Tilsyn med Sygeforeninger, der ikke er statsanerkendte, har der været adskillig Betænkelighed indenfor Udvalget, men alligevel er der opnaaet Enighed om at tiltræde Ministerens Forslag om at give private Sygeforeninger Adgang til at underkaste sig Sygekasseinspektoratets Tilsyn. Alle erkender, at denne Opgave rettere burde løses paa anden Maade, enten ved en særlig Lov eller ved en Bestemmelse i Loven om Tilsyn med Forsikringsselskaber, men vi har dog ikke, da der nu forelaa, om jeg saa maa sige, et Tilbud fra Ministeren: et Forslag om at paabyde en saadan Kontrol, villet hindre, at Befolkningen fik den Garanti, der ligger i et saadant Tilsyn, idet vi er paa det rene med, at der er Foreninger, hvis Virksomhed sikkert maa siges at være i høj Grad uheldig, og med Hensyn til hvilke det efter denne Paragrafs Vedtagelse vil være muligt for Offentligheden at skride ind i højere Grad end